

ALŪKSNES PILSĒTAS BIBLIOTĒKA
novadpētniecības konkurss “Latvijai –
100. Nacionālās vērtības un laika liecības
Alūksnes novadā. Tradīcijas”

Dzefas deane

Dzejas dienas – publisku dzejas lasījumu tradīcija. Tā ir arī viena no tām burvīgajām tradīcijām, kas katru mūsu rudeni padara īpašu, turklāt šogad jau **50** gadus. Tie ir arī svētki pašiem dzejniekiem, kad tieši viņi tiek iecelti notikumu centrā. Svētki ir arī pašai dzejai, kad tā tiek godināta citu vārda mākslu vidū.

Dzejas dienas laika gaitā piedzīvojušas
kāpumus un kritumus - no milzu
popularitātes 70. un 80. gados caur
atslābumu 90. gados līdz jaunai elpai
beidzamajos gados

Pirmais šāds sarīkojums notika 1965.gadā 11.septembrī Raiņa 100 dzimšanas dienā Rīgā. Esplanādē (toreiz Komunāru parkā) atklāja dzejniekam veltīto pieminekli. Raiņa jubilejas pasākumu organizēja Padomju Latvijas Rakstnieku Savienība (foto no interneta resursiem).

Pieminekļa atklāšanā Komunāru laukumā 1965. gada 11. septembrī uzstājās LKP CK sekretārs Arvīds Pelše (foto no interneta resursiem).

Tā kā pasākums izdevās, 1966.gada 24.marta Latvijas PSR Rakstnieku Savienības sekretariāta sēdē tika nolemts, ka Dzejas dienas nepieciešams iedibināt par ikgadēju tradīciju un katru gadu jāizdod dzejas almanahs, kurā tiktu publicēti gada labākie dzejoļi un atdzejojumi, pārrunas un diskusijas par dzeju, dzejnieku un rakstnieku atmiņas, literārais mantojums.

Tolaik nebija iespējams cenzūras kontrolētajā presē un grāmatās izteikties brīvi. Bet minētajos literārajos pasākumos dzejnieki atļāvās apolitiskas vaļības un apspēlēja padomju ideoloģiju, dzejnieki bija iemācījušies runāt zemtekstos. Līdz ar to, viņi baudīja popularitāti. Pasākumi kļuva masveidīgi. Cilvēkiem bija liela interese. Tika izveidots Literatūras propagandas birojs, kas organizēja un gatavoja dzejnieku grupas, kuras devās uz mazpilsētām un laukiem. Tās veidoja no vecmeistariem un jaunajiem dzejniekiem.

Šī ideja labi iekļāvās arī padomju ideoloģiskajā kanonā: bija gan rakstnieku „iešana masās” – braucieni uz laukiem, uz skolām un rūpnīcām –, gan kontakti starp dažādu padomju tautu literātiem, būvējot vienotu „padomju kultūru”.

Tā bija arī tautas kopības izjūta, jo uz šiem pasākumiem pulcējās ļoti daudz cilvēku. Piedalījās arī aktieri, pūtēju orķestri un kori. Sarīkojumi notika arī skolās, kultūras namos un bibliotēkās. (Foto no interneta resursiem)

Dzejas dienu ievadrunas visbiežāk teica dzejnieki Imants Ziedonis, Māris Čaklais, Imants Auziņš, arī mūsu novadniece Lija Brīdaka (pirmā no kreisās), novadnieks Ojārs Vācietis (centrā)

(Foto no interneta resursiem)

Dzejas dienās piedalās arī mūsu novadniece Skaidrīte Kaldupe (foto no interneta resursiem).

Alūksnes un Apes novados (toreiz
Alūksnes rajonā) plaša mēroga Dzejas
dienu atzīmēšana notika
1973., 1981., 1983. gadā

1973.gads

Šodien sākas Dzejas dienas

8. septembrī pulksten 19 literārs sarīkojums Gaujienas kultūras namā.

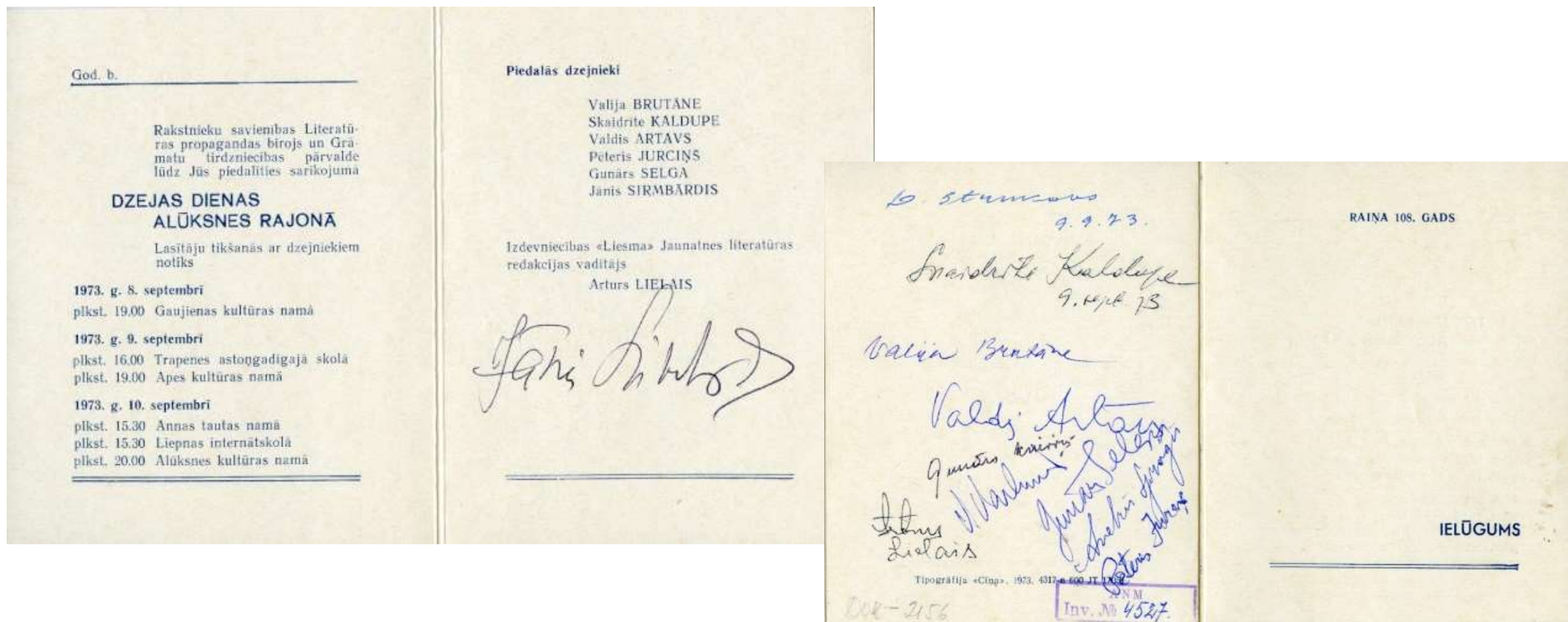
9. septembrī pulksten 16 literāra tikšanās Trapenes astongadīgajā skolā, pulksten 19 Elīnas Zālītes sabiedriskā muzeja atklāšana Apes kultūras namā, pulksten 20 literārs sarīkojums Apes kultūras namā.

10. septembrī pulksten 15.30 literāra tikšanās Anas kultūras namā un Liepnas internātskolā. Pulksten 20 literārs sarīkojums Alūksnes kultūras namā.

Piedalās: Valija Brutāne, Skaidrīte Kaldupe, Valdis Artavs, Pēteris Jurciņš, Gunārs Selga un Jānis Sirmbārdis.

Pirmajās Dzejas dienās 1973.gadā Alūksnes rajons uzņēma viesus - dzejniekus Valiju Brutāni, Skaidrīti Kaldupi, Valdi Artavu, Pēteri Jurciņu, Gunāru Krieviņu, Gunāru Selgu, Jāni Sirmbārdi, izdevniecības «Liesma» jaunatnes literatūras redakcijas vadītājs Arturs Lielais, laikraksta «Dzimtenes Balss» redaktora vietnieks Andris Sprogis, tulkotājs Dmitrijs Strukovs un Viesturs Vasiļevskis no Rīgas fotokluba

1973.09.08 Oktobra Karogs

Ielūgums uz pirmajām Alūksnes rajona Dzejas dienām. Ielūgumā visu svētku dienu programma. Atmiņai dzejnieku atstātie autogrāfi.
Alūksnes muzeja krājums ANM-4527

literatūra un
MĀKSLA

PIE MUMS VIESOJAS:

Skaidrite Kaldupe atkū-
nātiesim tuvu no tikai kā
daļēniece: ar vienu vīru
sajēta kopīga atmiņa par
mācību gadiem Ģlika pamat-
skolā un vēlāk Alūksnes vi-
dusskolā, cīties viņa pati vē-
lāk mācījusi vācu valodas
likumus. Pirmās iespēstais
dzejolis «Audze» parādījies
«Padomju Jaunatnē» 1952.
gadā. Lirisma un muzikalitā-
tes caursītoja, emocionā-
las dabas gleznas runā ar la-
stīgu no viņas grāmatu lap-
pusēm. Tādi ir krājumi «Jū-
ras tuvums», «Grīzele sauc»,
«Gaismanis audeja», «Zaļas
gatves», «Līnu zieds», «Zīļu
lētus», «Vēstules no zeme-
s», (no pēdējās nemaz dze-
joļi «Laimīgais cilvēks»/«
stāsti un teļojumi «Lielupes
silas», «Padebēna kalns», pa-
saka «Grīzele bērns» un
«Pakāpāji».

Vēlāk Skaidrites Kaldu-
pes dzejoli pirmo reizi publi-
cā Alūksnes rajona laikrak-
stā, daži — vēlāk Alūksnē.

LAIMĪGAIS CILVĒKS

Es esmu laimīgs cilvēks...
— Kas pieder tev, laimīgais? —
— Tā gārsene cēls malā.
Un mierīgs maļs gaiss.
Un pilnā laika bailas.
Bet cūdiņi cūdiņi,
Un melns, spīdīgs augs,
Kas dzīvas skatīna kast.
Pat cēls man pavīsam pieder —
Viens dārgums, kas nesadūst.
Un liekājai mīlgas ezers,
Kā itāls ezers, kā zils.
Es esmu laimīgs cilvēks...
— Vai nekad nekas nemaz? —
— Hija bēdas, bet sen jau kopā
gadiem
Tās atņemtas pārcētas.
Dzīs akmens kā vilkaks viedis,
Cits gudrs kā neizs draugs.

Dzīs kumpāns — bet arī pār
kumpāniem
— Sinais un zirgu skābes aug —
— Un cējs? Cēls bēdām set garām,
Tik nevajag apstāties,
Jo vienmēr, pat kalnā naktis
Kāda balta sniegtos zied.
Ja kāds man par mūžību prasa,
Man ieliekas... ieliekas tā,
Balts cēls, starp apstāties balstam
Iepat balsta balstam.
Un līdzās bēdām draugs,
Kur paupais launagot nāk.
Un atkal jaun, darbs cēlens
Mums kopīgi jāievak.

Pēteris Jarcāns, nododot
lasītājam savu pirmo krājumu
«Smagums», atzīst: kā ēnā,
tā kalstam ir sava smagums:
«Sastopu labu cilvēku —
tā ir mana gaisā diēna, Uzrak-
stā dzejoli — tā ir mana bo-
gā diēna».
Milicijas darbinieka gaisā
gūtā pieredze mācījusi dzei-
niekam redzīgām acīm lēd-
zies cilvēku sirdis, saska-
tīt cīties apspēto, tāpēc lik-
dzīvi un sulīgi ir viņa rīmē-
tie portreti.
Zemāk publicētais dzejolis
nēms no pašjūsājs gadā iz-
nākūsā krājuma «Klābūtne».

Tur mūnīgs gaisums,
vīlma gar purva malā.
Kā tāle noliudis
atbāzma no ugunskurā.
Starp kēpām priekām
pavīd bāli zilga uguns bura.
Tā silā pa akāšiem,
kur dāudz dābūjēsi galā,
kā vadītājs.
Kam vēlti pēdas dāt,
kam vēlti cēnēts panāk?
Ne rokās, gudrās tā,
ne apdēdāzīs valga.
Tā blāzma,
bēgošs uguns maigums...
Bet meklētāja prieks
ir atkal sirdī manā,
kad leklaušos šā naktis
un ziedu zvānāmā.

Valdis Artava kādā recen-
zija nosaukts par «vienīgo
«tīro» dzejnieku un satfri-
ki». Krājums «Neskūtais
cēls», «Kniepdatā», «Dun-
durdēls» dzirkstī dzirkstī
svaigās humors, ironija, kas
neatstāj bez lēverības kriti-
zējamas parādības sadzīvē.

AČGĀRNIŠI

Vai nu netīši, vai tīši —
Nevār saprast, slā vai noslā —
Viss, ko dara ačgārniši,
Ačgārns pašas pamatos,
Tāpā rublī, raud no lēnāpās,
Smēl — kād sīdnieku vāpā let.
Noklāj jaudu — atstāj spēcāus,
Mīrē karā — dūmāvās ciet,
Ja ir bēdē cējam priekšā,
Gūstiet vien, ka aizbērs driz!
Vienīgi, jo viņu prieknieks
Tajā «Vēlums» saukums,
Tad būs ačgārniņi spūkas,
Tādas zīpes, vai tu frakstā!
Bedrī aizraka, leraus sluka,
Nu ar — blākus jaunā raka.
Kur gan rodas ačgārniņi?
Kas gan tur un stātē jos —
Vai nu netīši, vai tīši?
Nevār saprast, slā vai noslā!
No krājums «Dundurdēls».

Valdis Brutānes dzejoli
periodiāli parādās kopš 1945.
gada iznākūsā krājumi «Dar-
ī plaukst» (1950.), «Salciet,
manī bulti bēdā», «Slāpes»,
«Tiefums», «Hāsa», «Saulis
zakēns», «Sastapāšanās». Vi-
ņas dzejaļ raksturīgs pārdo-
mā, līnīma pārdzīvojumu un
sābiedrīku motīvu ciešs savi-
jums. Lasītāju uzmanību iz-
pelnījūties arī viņas stāsti un
līojumi, ti sevīklī krājums
«Atmīnu gaismā», kurā viņa
līzūst ar lielu mākslīnīcīku
prasmi stāsta par Jāni
Sodrabakalni, Doru Stačku,
Austru Skulpi, Mirdzu Ķem-
pi un Aleksandru Čaku.

Publicējam Valdis Brutā-
nes dzejoli no krājuma «Sau-
les iakēns».

Ja patēnīk plaukst bēnims,
tā tā ir — dēja.
Cilvēks atā,
savās jūlā jūras savīlīots.
Domās saudas kā putnē
zēd negais mākoņiem.
Vārds sātraukū meklē vārdu,
īdē nēmalīdī atrod
vēlīgu — un īno,
lai savīenīos
nēskaldāmā kalumi.
Aiz skandām līgām
pēc vārā nēstrādā
un sevī pasā nēzmīnēta un nēatklāta

Jānis Sirmbārdis ar savu
pirmo dzeju krājumu «Akmē
zobēns» pieteicās pirmo vien-
pādsmit gadiem. Ignāts Muļ-
nieks laikrakstā «Literatūri
un Māksla» 1963. gada 12.
janvārā numurā viņam devi-
frāpīgu vērtējumu: «Jaunā
līrīklā ir meklējājs, tāču viņ-
vārās no samākslīotības, apī-
nādamības, ka formas novāto-
vīnas — bez jaunā satura nekā
nedod — un kā jaunīem tēzīek-
āmes līdžekļiem jāsakūst ar
īrtēkamā mūsdīenu dzīvē-
īstenību».

So formas — un satura ne-
Galīmo kopību dzejnieks pra-
tīs saglābāt arī visos nākāmā-
jos krājumos. Zemāk publi-
cēts dzejolis no 1972. gadā
iznākūsā «Kaleidoskopa».

NEMIRSTĪBA

— Kas ir nemirstība? —
es prasu
baltām lūksneņa smītiem,
kas senu pilsētu drupās
ar savu sāpīgu klāji.

Smīlījs netābild.
— Kas ir nemirstība? —
es jautāju
vīlīnā karstājiem pelniem,
kas dzēns, un tīrumus apījuši,
Pīnē netābild.
— Kas ir nemirstība? —
es lūdzus
zālgānām jūras vīlnīm,
kas galas un pussāles
dzīvē ir aizskalojīs,
Vīlnis netābild.

Tad
man pretī nāk
māle ar bērnu uz rokām,
un jāvēlā nav valē
nekas...

Gunārs Selga ir gaujienietis. Ne vēlti dze-
joļu krājumi «Airs» pirmāļ nodāļat dots
nosaukums «Pārģaujis stubāles». No šīs noda-
ļas nēmts arī «Zvāns».

ZVĀNS

...Vārbi šī nav tava bērība/
Tad šī ir mana! —

Mūs skolai nebija zvāns,
Zvānu mūs atrodām rudenī
Gaujienās pīlā dzīlā līdā...
Ne jau baznīcas drūmājam skaņām
bronzas pīlā bē līdā!

Zvānu mēs pācēļām
starp īzvadām bībliotēkas grāmatām,
starp saplūšām ķīmijas kabinēta kolbām;
vispār —
starp karā īznotīēm cilvēkiem

zvāns mums pirmo septembrī grib vēlt,
Bet zvānam, tāpat kā daudziem,
tādēļ īzrauta mēle.
Patronāzūtīg mēs leklām zvānā,<

Redaktors J. SKOPINS

RAINA ATCERES DIENAS SEPTEMBRA PIRMAJĀ PUSĒ LATVIJĀ PIEDER DZEJAI. DZEINIEKU TIEKAS AR LAISTĀJĒM, IEPAZĪSTĪNA
TOS AR JAUNĀKĀJĒM DABĪJĒM, UZKLAUSĀ VERTEJUMUS. SĒ VIESTURA VASIĻEVSKA ATTELS UZŅĒMĒS, CEĻOJOT LIDZI DZEI-
NIEKU GRUPAI PĀ ALDĪKŠNĒS RAJONU, AUTOGRĀFU SNIEDZ DZEINIEKS PĒTERIS JURCIŅŠ.

Par Dzejas dienu mērtul izlasot 3. lpp.

Dzejnieks Pēteris Jurciņš sniedz
autogrāfu. (Viestura Vasiļevska foto)

1973.09.13 Dzimtenes Balss

Pirmo Dzejas dienu laikā Apē atklāja muzeju dzejniecei, rakstniecei Elīnai Zālītei, izmantojot E.Zālītes radnieku materiālus. To veidojusi Madonas Novadpētniecības muzeja Alūksnes filiāles zinātniskā līdzstrādniece Dace Zvirgzdiņa. Sabiedriskais muzejs sākumā iekārtots Apes kultūras namā.

1988.gadā pie viņas dzimtas mājas atklāja piemiņas plāksni (E.Zālītes 90 dzimšanas dienā)

RUDENS ir brieduma laiks, kad vērtējam, cik augli devis gads. Arī Tautas dzejnieka Jāņa Raiņa piemīnītajā gadskārtējās dzejas dienas ir tāds brieduma un vērtību pārskatīšanas laiks. Rudājoļ Skaidrites Kaldupes vārdiem, tā ir katra dzejnieka leceru pārbande, atskatītie savai sirdsapziņai. Radoši tikšanās ar lasītāju, kas abām pusēm nozīmīga.

Arī Alūksnes rajona kaimiņu dienas uzņēma viesus. To šķiņi bija dzejnieki Valija Bratāne, Skaidrite Kaldupe, Valdis Artavs, Pēteris Jarcis, Guntars Krivins, Guntars Selga, Jānis Stimbārdis, izdevniecības «Liesma» jaunatnes literatūras redakcijas vadītājs Arturs Lielais, laikraksta «Dzintars Balss» redaktora vietnieks Andris Sprūģis, tulkoņi Dmitrijs Strakova no grāmatu tirzniecības pārvaldes un Viesturs Vasiļevskis no Rīgas Fotokluba.

GAUJIENA sagaida dzejniekus ar pirmo zeltu un sarkanīgo krāsainu vecajos kokos. Viesiem patīk pastaigā parkā. Guntars Selga kā jau Gaujienas vidusskolas bijušais audzēknis prot sameklēt visapsīdētākās laciņas. Briedis komponista J. Vičola memoriālija muzejā «Annijā», pēc tam skolas novadpētnieku iekārtotajā muzejā, kur īpaši interesē tadu tieši vidusskolas vēsturi un šodienai veltītā daļa. — Kāpēc tadu nevarētu iekārtot arī citās skolās, piemēram, Alūksnes pirmajā vidusskolā? — nesaprot Skaidrite Kaldupe. — Vai tad alūksniekus šī vieta neinteresē?

Kultūras nama zāle klausītāju pilna. Te ir gan pieaugušie, gan skolēni — no internātskolas gan varēja gaidīt vairāk. Par radīti runā klusu zurt ar brāšsainu tonējumu, tāpat, un saulespuķu nolikūšie stādi, bet ražas uz galda, kvēlo kā nebeidzamas jaunības un vasaras apliecinātājas.

Ceļas dzejas vilnis. To ieskandināja Guntars Selga un Gaujienas vidusskolai veltīto «Zvaigzne» Un arī pārējo dzejnieku runātās rindas liekas it kā lieši šim vakaram domātas. Arturs Lielais stāsta par grāmatām, kādas «Liesmas» jaunatnes redakcija paredz izdot tuvākajā laikā. Andris Sprūģis atminas savu viesošanos tālā Abhāzijas ciematā, kur satīcīta latviešu literatūras cienītājus, runā par gruziņu filologiem, kas tulko latviešu rakstnieku darbus no oriģinālokalodas. Vēlrunā atsaucību izrāda Valda Artava humoristiskie dzejoļi.

Aprīlī stunda, pusotras... Vēl jāatbild uz iesūtītajiem jau-

lijumiem. Un tad nāk gaujieniešu paldies — ar ziediem. Un, protams, arī autogrāfa lūdzēji. Zēl tikai, ka grāmatlīdzniecība šogad dzejas dienās ganūrit neko nevar piedāvāt.

P Trāpēnes ceļiem un laciņām dzejniekiem lūdzi stāstīgu vēsturi. Un Līnards Lālcens. To uzbūris skolotājs Harijs Auseklis, kurš viesus pavada. Sevišķi tuca un laprotama šī vēsture kļūst, slāvēt vēcas dārzniekmājas jumta istabā, klausoties Ausekļa stāstījumā, apskatot eksponātus, kas gadiem vākti un dārtoti, lai izveidotu Līnarda Lālcena piemīnīto muzeju, tagad jau Tautas muzeju.

Trīs bagātas dienas

Lidzās lei vēsture, bet tā nav tikai pagātnē. Par šodienu un tās sasniegumiem runā ciema kauja un darba slāvas zanežu materiāli, kas visu jūt saimniecība, citā nu viesi paspēj ieskauties. Šī diena ieskaņas disputā par skolas problēmām, par grāmatām, kurus vajadzētu izdot vispirmā. Par šodienu jādomā, tikšanās briedi sēdēt Trāpēnes skolā zālē un atceroties Līnarda Lālcena dzejas rindas, ko viņš veltīja savam Valmieras skolniekiem. Jādomā, Dantilevičai un Karlīnei Soldatovai.

Tiem pieder azvāra, kas, droši darot, Ar pilnu kultūru met seši. Jums pieder azvāra, jums mūdam starot Gaur jaunjo cilveci — kaut nāvē rindas. Toreiz pēc Valmieras komjauniešu nosiepkavēšanas Līnards Lālcens bija vienīgais no dzejniekiem, kurš izteicu atklātu drausmīgu protestu. Šodien mūsu dzeja lei lūpsoli ar pašu dzīvi, palīdz to virzīt augšup.

Virši zili, virši sārli. Tā kā jūra sīh un zied... Šodā Elīnas Zālītes vārsonas. Daudz gaismas un ziedu, daudz apmeklētāju. Tik daudz,

ka tikās daļa var iekārt nelielajā telpā, kur iekārtota dzejniecības piemīnītais muzejs. Nu lielo pusī no šeit iekārtotā ceremonāla nākas pārcelt uz kultūras nama zāli. Un tomēr šie mirši neizdevāsami iespējas atminā. Briedis, kad Luoma Reinholdē noslod savā 1931. gadā komponēto dziesmu ar E. Zālītes iekārtu rāzeja glabāšanā. Tikšanās ar dzejniecības dzīviesbiedru Herbertu Zommāru un atzīstinotais mirklis, kad viesi apomiesu pasniegtos viršu vainadzīnus noliek lūdzā tumzīlajām asterēm pie Elīnas Zālītes portreta (muzeja iekārtotājas gan zēlojas, ka neizdevies Rīgā dabūt lielāku, tomēr apmeklētājiem tas šķita dzīva un izteiksmīga).

Un vēlāk zālē visi atstūrētu elpu klausā atmiņu stāstījumus, Skaidrites Kaldupes un Valijas Bratānes Zālītē veltītās dzejas, kultūras nama padarhnieku sagatavoto lasījuma. Pēc tam atkal un atkal runā viesi, un nevienam nelielas, ka vakars ietīgu, katram gribas vēl britīgu pakavoties brīnumainajā dzejas pasaulē.

TRESĀ diena Alūksnē atnāk ar lielu vēju. Kamēr dzejnieki clemojas pie partijas rajona komitejas pirmā sekretāra Aleksandra Lasinska un rajona izpildu komitejas priekšsēdētāja Viktora Gorhaina, leģesia kaut cik noskaidrojotās, bet Tempļa kalnā sarunu atkal partrauc lietus gāze, un zveiglus jāstāstas mašinās. Taču dažas antumus pārpilnām atbūdzina sarīkojumu apmeklētāju viesmīlība. Annas ciema tautas namā nav gandrīz neviena apmeklētāja, kurš lūdzi nebūtu atnēsis ziedus. Otru dzejnieku grupu Līepnā azņem internātskola, pēc tam viņi atved bagātīgus lespaidus no partizānu cīņu vieldām: pabijūši Aglu kulinā.

Pie Alūksnes kultūras nama viesus sagaida brāšs Pegūza jājejs, taču spūnotais zirgs ir tik tramīgs, ka apsveikumu pabrīgt izdodas tikai zālē Sarīkojumu vada novadniece Skaidrite Kaldupe. Šoreiz tas ilgst cetrāk nekā citas stundas. Cilvēki neatdzērdamies dzer no dzejas azvā.

AIZRĪTĒJUSAS trīs bagātas dienas. Atvadoties izskanēja dioma, ka tādas neatkārtosies tik drīz. Bet varbūt tie labi, ja šādā lielā spēki neatkārtosies pārāk bieži, ja tie iepriekš jāizpelnās. Sevišķi, ja tie atnāk ar gaismu, ko mūsu viesi prata trijās dienās bagātīgi izdalīt rajona dzejas draugiem.

A. CELMIŅA

Raksta autore Anna Celmiņa atzīmē, ka šīs ir bijušas trīs bagātas dienas. Viņa uzsver, ka šādi svētki tik drīz neatkārtosies, jo tie iepriekš ir jāizpelnās. Sevišķi, ja tie atnāk ar gaišumu, ko mūsu viesi prata trijās dienās, bagātīgi izdalīt rajona dzejas draugiem.

1973.09.15 Oktobra Karogs

1981.gads

Šīs dienas Alūksnes puses ļaudis gaidīja astoņus gadus, kas ikdienas rūpēs un īsajos svētku brīžos aizritējuši kopš 1973.gada Dzejas dienām.

Pirmā tikšanās Alūksnes rajona teritorijā. Grupas vadītāju Pēteri Zirnīti Virešos sveic rajona centrālās bibliotēkas darbiniece Dzintra Klince

Foto Alūksnes muzeja krājums ANM-10381/1

Rajonā skan dzeja

8. septembra pēcpusdienā Alūksnē ieradās gaidīti viesi — dzejnieku grupa Pētera Zirniša vadībā.

Pie rajona robežas ciemiņus sagaidīja un sveica partijas Alūksnes rajona komitejas otrais sekretārs Edmunds Temps, rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietniece Aina Boka, kolhoza «Vireši» priekšsēdētājs Roberts Mašins, kultūras darbinieki, kolhoza pārstāvji.

Lietišķa un konkrēta saruna izraisījās, tiekoties ar partijas rajona komitejas un rajona izpildkomitejas vadītājiem. Ar Alūksnes vēsturi, galvenajām ekonomiskās un sociālās attīstības problēmām dzejniekus iepazīstināja partijas rajona komitejas otrais sekretārs Edmunds Temps, rajona izpildkomitejas priekšsēdētājs Uldis Ozols, viņa vietniece Aina Boka. Sarunā piedalījās LKP rajona komitejas pirmais sekretārs Viktors Garkalns.

Vakarā Alūksnes kultūras namā pulcējās dzejas draugi.

— Ar katru gadu ciešāka kļūst alūksniešu sadarbība ar radošajām savienībām, — Dzejas dienas atklājot, teica E. Temps. — Šodien vairs nevaram iedomāties savu dzīvi bez labas grāmatas. Tāpēc sirsnīgi sveicam Dzejas dienu viesus.

Literāro sarīkojumu ievadīja izglītības darbinieku arodbiedrības sieviešu vokālā ansambla un rajona kultūras nama daiļlasītāju sagatavotā dzejas un dziesmu virkne.

Tad vārdu deva viesiem. Vakara dalībnieki noklausījās maskaviešus — vēstures zinātņu doktoru Vjačeslavu Ivanovu no PSRS Zinātņu akadēmijas un Dmitriju Ceselčuku, kuriem tuva latviešu vēsture un poēzija.

Gunārs Krieviņš izdarījis interesantu aprēķinu: laikā no 1973. gada, kad rajonā iepriekšējo reizi plašāk svinēja Dzejas dienas, līdz šim iznākušas divpadsmit mūsu novadā dzimušo autoru 43 nosaukumu grāmatas. Ja pieskaita vēl Skaidriti Kaldupi un Jāni Lapsu, kuri nav dzimuši alūksnieši, bet par tādiem kļuvuši vēlāk, novadnieku sarakstīto grāmatu skaits sasniedz 54. Divpadsmit no tām pieder Tautas dzejnieka Ojāra Vācieša spalvai.

Savas dzejas lasīja Gunārs Krieviņš, Gunārs Selga, Jānis Sirmbārdis, Lija Bīdaka, Pēteris Zirnītis, Anda Līce, Juris Veitners, Armands Melnalksnis, Viktors Avotiņš, Imants Ziedonis. Bet pēc tam saruna ar auditoriju turpinājās citā plāksnē — viesiem vajadzēja atbildēt uz daudziem jautājumiem.

Vakar un šodien Dzejas dienas turpinās. Dzejnieki tiekas ar skolu jaunatni, viesojas darba vietu kolektīvos.

A. CELMIŅA

1981.09.10 Oktobra Karogs

Pasākumi un tikšanās notika Alūksnes 1. un 2.vidusskolā, k-zā «Zeltiņi», Mežrūpniecības saimniecībā (MRS), Lauktechnikā (LLT), VEF 14.ceha bērnudārzā, Gaujienas vidusskolā, Liepnas internātskolā un vidusskolā, Ziemeru 8-gadīgajā skolā, Trapenē Linarda Laicena muzejā, Apes kultūras namā un Elīnas Zālītes muzejā, KP Alūksnes rajona komitejā.

1981.09.09 Padomju Jaunatne

Maskavas viesi: atdzejotājs Dmitrijs Ceseļčuks un filoloģijas zinātņu doktors Vjačeslavs Ivanovs kopā ar mūsu dzejniekiem Pēteri Zirnīti un Armandu Melnalksnis

Dzejas dienu tālākie viesi maskavieši — M. Gorkija literatūras institūta profesors filoloģijas zinātņu doktors **VJAČESLAVS IVANOVS** un dzejnieks, atdzejotājs **DMITRIJS CESEĻČUKS** ne tikai dalījās pārdomās par folkloras un dažādu tautu literatūru vēsturiskajiem sakariem un mijiedarbību, bet arī paši bagātīgi papildinājās ar informāciju par mūsu novadu, uzmanīgi sekoja dzejnieku un klausītāju dialogiem.

ARMANDS MELNALKSNIS runāja ar alūksniešiem atklātu valodu, jo savādāk viņš neprot. Reizēm paskarbs kā Veclaicenes egles, bet labsirdīgs, reizēm kā Alūksnes pauguri aizdomājies soli uz priekšu, bet tālredzīgs, reizēm draiskulīgs kā Vaidavas vai Gaujas plūsmas, bet vajadzīgu domu nesošs. Viņa dzeju visi uzīvēra kā nepieciešamības pakāpienu preti labestībai. Nākamais pakāpiens būs vēl tuvāk šai nepieciešamībai.

PĒTERIS ZIRNĪTIS ir atbildīgs par visu grupu. Biedrīks, vienkāršs, bet ar dziļu filozofisku patiesību viņš atklāj sevi klausītājiem, stāsta par mūsu republikas rakstnieku saimes nodomiem un veikumiem. Bet, izsakot savu attieksmi pret parādībām un laiku, viņš uzlādē sevi ar jauniem enerģijas lādiņiem darbam, uzmanīgi ieklausās lasītāju spriedumos, lai tos vēlāk darītu zināmus Rīgas dzejniekiem un rakstniekiem. Kā jau Rakstnieku savienības valdes sekretāram viņam šajās dienās vajadzēja risināt visus oficiālos jautājumus. To viņš darīja mierīgi, pārdomāti un saprotoši.

Foto Alūksnes muzeja krājums ANM-10381/3

**Krieviņš Gunārs. Dzejas dienu piezīmes
1981.09.26 Oktobra karogs**

Tautas dzejnieks **IMANTS ZIEDONIS** Alūksnes pusē pirmoreiz. Dzejnieks sevī un apkārtējos raugās uzmanīgi, saprotoši, izzinoši. Daudz jautā, ieklausās. Viņa uztvere ir kondensators. Tā nav parastā ziņkare vai sevis viszinoša izrādīšana. Dzejnieks visu laiku ir aktīvā darbībā. To sajūt arī klausītāji, un tādēļ tikšanās reizēs neizskanēja maznozīmīgi traucējoši jautājumi, kuru risināšanā vai atklāsmē cilvēku cenšas izģērbt, sak, parādi, kādu kreklu tu nēsā, un es tev nopirkšu kaklasaiti. Imants Ziedonis ir tiešs un precīzs, ar tukšiem vārdiem un solījumiem nespēlējas. To jau iepriekš sapratuši arī alūksnieši, un tādēļ viņu saruna ar dzejnieku bija godīga — par literatūras tālākceļu, par grāmatu nozīmi cilvēka dzīvē un darbā, par visu citu, tikai ne par Filipinu džungļiem. Alūksnieši uzmanīgi ieklausās dzejnieka domās par maizi, kurās izskan paaudžu sasaukšanās. Dzejniekam sarunās ar rajona vadības pārstāvjiem, iestāžu un kolektīvu vadītājiem, skolēniem un zemkopjiem radās interesantas ieceres un ierosmes, kuru īstenošana prasa pašu alūksniešu rosību.

Visa sievišķīgā bagātīgi apveltītā **LIJA BRĪDAKA** atzinās, ka dzimtā puse vienmēr liek domāt par pienakumu — būt aktīvās dzīves mutuos, meklēt parādību un cilvēku isto vērtību. Lai gan šajās Dzejas dienās klausītāji dzirdēja vairāk liriskas vārsnās par mīlestību, tomēr ar katru rindu viņa aicināja līdzcilvēkus atdalīt isto no neistā, būt no nebūt, atceroties arī ar sirsnīgu vārdu dzimtas puses sakņu un avotu spēku. Kopā ar visiem dzejniece vēl un vēlreiz pārstāigāja kopš bērnības mīlās un pazīstamās takas, vērojot un atrodot atkal jaunas iezīmes dzimtā novada laudīs un laukos. Ar savu šķietamo mieru, prasmi ieklausīties līdzcilvēkā dzejniece sevī ieskicēja jaunus dzejas darba metus, atstājot visiem jaunus pavedienus uz savu sirdi.

Dzejas dienas atklāja Alūksnes rajona Kultūras namā.

Foto: no kr.p. — Edmunds Temps-LKP Alūksnes RK II sekretārs, Aina Boka- RIK priekšsēdētāja vietniece, Imants Ziedonis, Lija Brīdaka un Jānis Lapsa

Foto Alūksnes muzeja krājums ANM-10381/2

nāja **JĀNIS LAPSA**. Cilvēks nemitīgā kustībā, cilvēks aktīvā radīšanas procesā, tvert iespējami vairāk — tā varētu raksturot rakstnieku šajās dienās Alūksnē. Un vēl — Jānis Lapsa iespējami maksimāli informēja grupu par novadu, pie kam darīja to, salīdzinot novada pagātņi un tagadni.

Krieviņš Gunārs. Dzejas dienu piezīmes 1981.09.26 Oktobra karogs

DZEJAS STUNDA GAUJIENĀ

Jau pirmajās septembra dienās mēs sākam gatavoties Dzejas stundai. Bibliotēkā citīgi meklējām un lasījām M. Čaklā, P. Zirniša, V. Avotiņa un G. Selgas dzeju grāmatas. Izlasījām un iepazīnām daudz.

Nepacietīgi raugāties uz ceļu, kur parādās autobuss. «Brauc dzejnieki! Atbraukuši!» Rudens ziedu krāšņie pušķi apliecina mūsu prieku un sirsnību dzejniekiem Viktoram Avotiņam, Mārim Čaklajam un Jānim Sirmbārdim.

Zālē viesus sagaida 9., 10. un 11. klases meitenes ar dzejas kompozīciju, kurā ietvertas tautasdziesmas par Gauju:

Kalnā kāpu skatīties,
Kā raženi Gauja tek.
Pa malām zelts tecēja,
Vidū rit sudrabiņš...

Dzejas stundā savas atziņas izteica M. Čaklais un V. Avotiņš.

— Dzeja — dzīves sastāvdaļa, tā dod impulsu uz cerību pusi, — tāds ir M. Čaklā atzinums. Viņš nodod arī sveicienus no novadniekiem Ojāra Vācieša un Gunāra Selgas. M. Čaklā veltījums literārajā žurnālā «Gauja» rosina tālāk pēlīt un iepazīt Tautas dzejnieka O. Vācieša personību un daiļradi: «Ojārs Vācietis latviešu literatūrā nav tikai viens labs dzejnieks, viņš ir — lauks, pilsēta, vesels laikmets, nu visi pārējie vēlākie ir viņa spārna vēžiena augšupcelti vai vismaz šo spēku jutuši.»

Vislielāko interesi izraisa jaunais dzejnieks V. Avotiņš. Viņa pēdējos dzejoļos risinātas ļoti interesantas problēmas. Arī viņš atstāj novēlējumu literārajā žurnālā: «Nepalieciet novadnieki no tālienes, lai jūs saista ar šejieni intensīvs dvēseles, sirds un roku darbs par labu šai vietai. Dzimtai vietai kā mātei mēs esam parādnieki...»

Gribētos, lai biežāk būtu šāda vai līdzīga tikšanās.

S. GALVINA,
10. klases audzēkne

Dz. ZAĻĀ.

Valša ritmā.

Gaujienas vidusskolā Dzejas dienu pasākumā piedalās dzejnieki Viktors Avotiņš, Māris Čaklais un Jānis Sirmbārdis. Viņi skolā tiek sagaidīti ar dzejas kompozīciju par Gauju. Sekoja sarunas ar dzejniekiem.

1981.09.19 Oktobra Karogs

Atmiņā paliks tikšanās

Dzejas dienas Alūksnes 1. vidusskolā atnāca ar krāšņiem rudens ziediem, ko vidusskolēni nesa viesiem — dzejniekiem.

Un tad, daudzu skatienu pavadīti, skolas zālē ienāk dzejnieki — mūsu novadnieki Lija Brīdaka un Gunārs Selga, LPSR Tautas dzejnieks Imants Ziedonis, Jānis Sirmbārdis, Viktors Avotiņš, Armands Melnalksnis.

Ļoti sirsnīgi klausītājus sveicina L. Brīdaka, pati arī ievadīdama tikšanos. Tad, kā jau šais dienās pienākas, skan dzeja, Armands Melnalksnis, Gunārs Selga, Jānis Sirmbārdis, Viktors Avotiņš — katrs pie klausītāja nāk ar savu domu, katram no viņiem kas nozīmīgs, patiess sakāms. Lija Brīdaka lasa dzejoļus bērniem, piebilstot, ka šim novirzienam pievērsusies pirmo reizi.

Pie dzejniekiem jau ceļo zīmītes

ar jautājumiem. Tie ir visdažādākie — gan par iespaidiem Alūksnē, gan par jaunākajiem dzejoļu krājumiem. Visvairāk jautājumu, protams, Tautas dzejniekam. Par līdzdalību ābece veidošanā, par gaidāmajiem darbiem. Sarunā, kuru risina Imants Ziedonis, jāieklausās vēriņi, jo viņa teiktais slēpj dziļu domu. Galvenais, uz ko dzejnieks mudina jaunatni, ir pievērsties tautas dziesmai, jo tā sevī glabā lielu dzīves gudrību. Vēl viņš aicina klausītājus iepazīt dabu, piedalīties tās sargāšanā.

Visu dzejnieku kopīgais aicinājums ir vairāk lasīt, dziļāk iepazīt un iemīlēt literatūru.

... Dzejas dienas Alūksnes 1. vidusskolā ir izskanējušas, taču atmiņā paliks tikšanās un daudziem droši vien gribēsies biežāk atvērt dzejoļu krājumus.

D. KARLSONE

Dzejas saulespuķe

Nemanot paskrējušas trīs dzejas dienas Alūksnes rajonā. Pēdējā no tām, ceturtdien dzejnieku grupas no rīta vēl paspēj tikties ar skolu jaunatni Liepnā, Gaujienā, Ziemeļros. Iecerēto talku kolhozā «Zeltiņi» izjauc negaidot uznākušais lietus, tās vietā — saruna ar talciniekiem.

Bet vakarā gaida noslēguma sarīkojumi Trapenē un Virešos.

Virešu ciema tautas nama skatuvi grezno lielas saulespuķes. Mazliet noliekušas kuplās galvas, tās apstājušās savā pagriezienā līdz saulei un arī šķiet klausāmies. Tikpat uzmanīgi kā visi zālē sēdošie. Kā mazais zēns pirmajā rindā, kurš abām rokām saudzīgi tur tādu pašu lielu saulespuķu pušķi.

Varētu domāt, ka saruna šoreiz nebūs gara, jo viesu grupa pavisam

neliela: Gunārs Krieviņš, Anda Līce, Viktors Avotiņš, maskavietis Dmitrijs Ceseļčuks. Taču, kad dzejnieki nolasījuši savas vārsmas, viņiem kārtējo reizi jāatbild uz jautājumu plūdiem — par dzejas teoriju, par valodu, par dzejnieka atbildību, par...

Tā nerunā parasta ziņkāre. Tik ieinteresēti var būt tikai cilvēki, kam dzeja tuva.

Taču beidzot pienāk laiks teikt ardievas. Mazais zēns savas saulespuķes aiznes Viktoram Avotiņam.

Dzejas saulespuķe pagriezusies atpakaļ tajā pašā vietā, kur viesi pirms trim dienām satikās ar Alūksnes rajonu. Tagad viņi aizbrauc, atstādami alūksniešu sirdīs daudz siltu, gaišu staru.

A. CELMIŅA

1981.09.17 Oktobra Karogs

Ar Virešu ciema ļaudīm tikās Anda Līce, Gunārs Krieviņš, Viktors Avotiņš un maskavietis Dmitrijs Ceseļčuks.

JĀROK ZEME

Dzejas dienas ir rudens sēja. Savākuši vienkopus mašīnās, lapas, ar roku rakstītas, lapas, un uzrakstītiem vārdiem, jautājumiem, nu jau rudenī daudzi radu sāpju dzejnieki lielākas un mazākas grupas dodas uz lauku lauku rajoniem. Dzejas puses izvēli nosaka dažādi apsvērumi. Vieni brauc tālāk, ka tā ir viņu dzimta, otri tādej, ka nekad tur nav bijuši. Trešie uzskata, ka galvenais, lai būtu lauki, un tikai tur var pa īstam sēt.

Mūsu liela grupa (L. Briņķis, V. Avotiņš, M. Čaklais, A. Krieviņš, J. Lapsa, A. Meļņikova, J. Sirmbārdis, A. Selga, J. Veitners, I. Ziemeļs, P. Zirnītis, šo rindu autore, Dzejas dienu viesi A. Gorkija Literatūras institūta profesors, filoloģijas zinātnieks doktors V. Ivanovs, dzejnieks un latviešu atdzejotājs krievu valodā D. Ceseļčuks) šo četrus stundus brauciena laikā rudenī, jo Alūksnes pusē tas sākas divas nedēļas agrāk nekā Rīgā. Arī Dzejas dienas te bija sākušās agrāk, par mēnu uz balta rakstītā astoto septembri. To mēs jutām, klausoties mūsu bijušo lasītājus, skatoties mums veltītās ziedu kompozīcijas. Trīs brīnumlūkās «vecu sievu vasaras» dienas, kad kartupeļu vagas atvērtas gan kopīpaucos, gan demijas dārzos un lauku cilvēcām grēks pie grāmatām ēst un dzeju klausīties. Tātad arī sarīkojums tik maz nantja virus. Ne viena vien sieva, kas cīkāt būtu nākuši, cēla no zemes to, kas viņu vasaru aprūpēja un gādāja. Toties jauniešu netrūka. Un ne vēsts no izdaudzinātās sabiedrības. Gaujienas vidusskola teradusos burtiski apbēra ar jautājumu lapinām.

Kur mēs pabijām tajās dienās. Partijas rajona komiteja. Dzejas dienu atklāšanā Alūksnes kultūras namā, E. Zālītes, L. Laicena muzejā, Dzejas stundās Alūksnes I. un II. vidusskolā, Liepnas internatskolā un vidusskolā, Ziemeļu astoņgadīgajā skolā, Jaupienas vidusskolā, VEF 4. ceha bērnudārzā, LLT, IRS, kolhoza «Zeltiņi», literārajos sarīkojumos Apē, Trašē un Virešos. Un kur tad

vei, ceļš no vienas vietas uz otru.

Ko mums radīja un teica alūksnieši. Virešos, Gaujienā, ar plavā klātu pusdiengaldi mūs sagaidīja rajona vadība un kolhoza «Vireši» ļaudis. Te sākās saruna par rudenī, ražu, graudu atdalīšanu no pelavām. Kolhoza priekšsēdētājs R. Mašins, 23 gadus vadīdams saimniecību cauri likstām un panākumiem, zināja, ko lauku cilvēkam vajadzēja un ko viņš var, ja viņam uzlietas. Eipā aizrauj ar pakalpojumu un ezeru ritmiem pārbaudīta ainava. Lai tieši un pārnestā nozīmē noturētos uz šiem kalniem, ir jābūt dzimšanai ar zemes izjūtu. Ne velti par kolhoza «Vecaicenes» kombināteriem R. Mašins teica: «Viņi ir cirka meistari. To, ko dara viņi, nevienam nevar dabūt gatavu.» Arī vēlāk partijas komitejā par skaistiem un faktiem vaidīja atziņas — novads galvenā bagātība ir cilvēki. Visi saimnieciskie rādītāji būs atkarīgi no darba ar cilvēkiem. Nepieņemamība zemei — galvenais darbaroku trūkuma iemesls laukos. Tuvredzīga saimnieciskā interese dabu un cilvēku. Nu šī bēdīgā patiesība ir apzināta. Nu jābūvē ceļš atpakaļ uz zemi. Īstais brīdis un vieta arī dzejniekam savu sirdi un spalvu pielikt. Bija paredzēta arī mūsu piedalīšanās ražas novākšanā, bet ļoti daudzo tikšanos dēļ šoreiz nepaguvām.

Ko mums jautāja. Kas, pēc jūsu domām, ir dzeja? Kāpēc tik maz mēs saņemam bērnu dzeju un kāpēc daudzi dzejotāji ir grūti saprotami? Ko jūs domājat par jaunajiem dzejniekiem? Kas pamudināja D. Ceseļčuku plevērties latviešu dzejai? Vai īgti turpināsies bezatbildība lauku ciešamā labiekārtošanā? Vai tieši mēs, jaunieši, esam tik alūkti, kā par mums raksta? Kādā rodas dzejolis? Kādas principus ievēro atdzejotājs?

Kas darīja sirdi kā vasku. V. Ivanova domas par baltu un slāvu valodu kopību un sakarēm. Viņa dainu atdzejotumi krievu valodā, I. Ziedoņa atgādinājums par kultūrvietu kopības nepieciešamību ikvienā novadā un E. Zālītes dzimtajā pusē visupirms.

Alūksniešu sirsnība. Par šīm dienām īpaši paldies izpildkomitejas priekšsēdētāja vietniecei A. Bokai un rajona kultūras nodaļas vadītājai D. Ķermam.

Dzejas dienas kultūras slāņa kontekstā, Alūksne stāv uz 2 m bieža kultūrslāņa un pēc 4 gadiem svinēs savu septiņmitgadi. Lēnām aug slāņa jauna kārtā. Marijas cietokšņa drupās lieliski komponēta jaunā estrāde. Atkal te pulcējas ļaudis. Dailināta meistari izklāj savus paklājus. Dzied un dejo veselām ģimenēm. Pilnā ir sava skulptūru parks. Protams, ne jau viss paliek kultūrslānī kā vesels tīrdrains. Bet kā graudņš gan. Jo kā teica M. Čaklais: «Strādāt priekš visiem laikiem.»

Vai ir lietderīgi atkārtoti brūkt uz savu novadu tieši šādās svētku dienās? Vai veltījuma dzejoli jau ir pierādījums, ka mīlestības un cieņas pilna, ne tikai mute, bet arī sirds? Tās puses ļaudis, no kurām mēs nākam, gaida no mums vārdus par sevi un savu darbu, jo kurš gan cits ja ne dēli un meitas var pastāstīt par savām mājām. Bet, ak vai, cik šaura ir atgriešanās taciņa. Neizmanāties, un iemūks spalva medū. Būs vietvārdi, īpašvārdi un citi saidi vārdi. Tik dzejas nebūs. Bet dzeju gaida. Sevišķi lauku skolās. Ir jāmeklē tikšanās iespējas. Dzejas dienu starplaukos.

Dzejas dienas ir rudens sēja. Un mums jāatgriežas no tām ar tukšām kabatām. Šogad tas vēl nenotika. Jautājumu un atbildžu svaru jūt, pa īstam stāvēt viens pretī visiem. Acis pret acīm. Nevis viens aiz otra. Vislielākā atdeve ir jau uzsāktajām dzejas stundām, kad tu stāvi viens klases priekšā. Tā varētu iesaukt daudz vairāk skolu un testāžu. Un vai tikai dzejoli jālasa? Var arī dziedāt. Var sagatavot lasījumus par valodu, stilu, tendencēm utt. Ne velti mums atkārtoti jautāja: «Kas ir dzeja?» Jāroks dziļāk un asāk. Līdz nākamajām Dzejas dienām atlicis tikai gads.

A. Līce

Andas Līces pārdomas par viesošanos Alūksnē:

Virešos ar klātu pusdiengaldi sagaidīja kolhoza «Vireši» ļaudis ar priekšsēdētāju R. Mašinu. Te sākās saruna par rudenī, ražu... Īstais brīdis un vieta arī dzejniekam savu sirdi un spalvu pielikt. Bija paredzēta arī piedalīšanās ražas novākšanā, bet daudzo tikšanos dēļ, šoreiz nepaguva... Dzejas dienas ir rudens sēja. Un dzejniekiem jāatgriežas no tām ar tukšām kabatām... jautājumu un atbilžu svaru jūt pa īstam stāvēt viens pretī visiem. Acis pret acīm.

1981.09.17 Cīņa

Turpmākajam darbam šīs dienas ir bijušas abpusēji vajadzīgas, jo katrā sirdī, katrās mājās reizi pa reizei jāsatiekas domu ceļiem pie viena siltuma. Manī šis siltums ieplūst vienmēr, kad dzirdu vārdus: Alūksnes puse, alūksniešu veikums. Tādās reizēs gribu paspiest katram novadniekam roku un teikt: — Esmu savējais, labdien!

Šo dienu iespaidā radies dzejolis, kas veltīts jums visiem:

SAVĒJIE

Nav īslaicīga svētku jūsma —
starp savējiem būt savējam,
Viss pakļauts vienai kopu plūsmai,
kad nosodām vai slavējam.

Ar spēku, ko šai zemē guvām,
mēs sauli aizsegt kavējam.
Ar druvām kalns nāk kalnam tuvāk,
ar dziesmu — saviem savējais.

Visilgāk dzīvo laiks un akmens,
deg vārdi, ko tur gravējam,
Jo liesmu nevar nocirst asmens,
ja savējie sāp savējam.

Lai egļu stāvus vētras loka,
lai miežus veldrē savējo,
Bet darbam nevar aizliegt rokas
un savējiem — kāds savējo.

Sirds vienmēr sadzird dzimto pusi —
vai nosodām, vai slavējam,
Nav atļauts tādēļ tik pa pusei
starp savējiem būt savējam.

Gunārs Krieviņš atzīst, ka šogad (1981.g.) Dzejas dienu ģeogrāfija bija ievērojami plašāka, auditorijas aptverošāka un domu apmaiņa lietišķāka. Itin visur bija interese par šīm dienām, alūksnieši bija tām gatavojušies, bija tās gaidījuši.

**Krieviņš Gunārs. Dzejas dienu piezīmes
1981.09.26 Oktobra karogs**

1983.gads

Jau trešoreiz Dzejas dienu vēsturē šie svētki notika Alūksnes rajonā. Rīkotāji iecerējuši daudzveidīgu programmu — gan plašākus literāros sarīkojumus un agrāko paaudžu rakstnieku piemiņas godināšanu, gan bērnu dzejas svētkus un tikšanās ar skolēniem un rajona kultūras darbiniekiem. Cīnītos ieradās Skaidrīte Kaldupe, Nora Kalna, Anda Līce, Māra Zālīte, Jānis Baltvilks, Jānis Liepiņš, Māris Melgalvs, Aleksandrs Pelēcis un Jūlijs Vanags, viņiem līdzī brauca arī žurnālisti un Grāmatutirdzniecības pārvaldes darbinieki.

Sagaidīti tiekam Gaujas krastā — ar siltas maizes klaipiem un medu, ar kolhoza «Mallena» etnogrāfiskā ansambļa dziedātām dziesmām, kopīgu dancošanu un mīklu minēšanu. Alūksnē saruna risinās ar LKP Alūksnes rajona komitejas sekretāru Gunti Rubeni un rajona izpilddomkomitejas priekšsēdētāja vietnieci Ainu Boku.

Vakarā cīnītos tomēr jaušams nemiers — vai būsim vajadzīgi, vai spēsim pateikt to, ko no mums gaida? No padomju salimniecības «Alūksne» dzejnieki atgrīžas ar neveiklības sajūtu sirdī — disko ritmi bijuši daudz pārākī par viņiem. Bet Alūksnes kultūras namā klausītāji ar īpašu slīpumu sveic savus novadniekus — S. Kaldupi un A. Pelēci. Rakstnieka nolasītie tēlojumi no «Alūksnes grāmatas», kura klajā nāks nākamgad, ir lezīmīgi ar spilgtu dzimtās puses kolorītu, reālistiskām detaļām, bagātu valodu. Savukārt Māras Zālītes dzeja vakara vadītāja Jāņa Liepiņa ieskatā asociējas ar savdabīgajām Hildas Vikas un Anša Cīruļa gleznām. No kultūras nama dzejnieki aiziet ar krāšņiem ziediem un arī jautājumu, kāpēc neprātām atvērties viens otram, bet palikām oficiālas pieklājības robežās.

niekus gaidīja ciemā rajona skolas. Jūliju Vanagu, «Liepnas kaujas» autoru, protams, Liepnas internātskola un vidusskola (dziļi simboliski, ka šajā skaudro cīņu vietā skolēni skandēja mieram veltītu dzejas montāžu), citus — Gaujienas internātskola un Bejas astoņgadīgā skola.

Skola Bejā (dibināta 1867. gadā) izstaro īpašu gaišumu — caur tiem sabiedrībā tālu pazīstamajiem cilvēkiem, kas kādreiz te mācījušies un mācījuši (te bijusi pirmā darbavietā izcilajam latviešu pedagogam un kultūras darbiniekam Jānim Grestem), caur rūpīgi sakopto apkārtni, Annas Lātas pārzināto izmēģinājumu lauciņu, caur katru no 13 skolas skolotājiem un 118 skolēniem. Te darbmācības kabinetā stāv šujmašīna un stelles, te zēns vasarā ganījis fermas 212 govīs, cits savācis 9 kilogramus ārstniecības augu, un vairākas meitenes sapņo kļūt par zirgkopēm, bet neviena — par aktrisi. Dzimtenes un darba mīlestības jēdzienus Bejas skolēni spēj izprast ļoti konkrēti — caur novada vēstures faktiem un šodienas veikumu. Gribētos mudināt novadniekus — sūtīt savus bērnus uz Bejas skolu!

1983.09.15 Cīņa

Jura Krieviņa foto

Kolhoza «Maliņa» etnogrāfiskais ansamblis sagaida Dzijas dienu dalībniekus uz Alūksnes rajona robežas

1983.12.01 Karogs

Šo Dzejas dienu viesi bija:

Foto Alūksnes pilsētas bibliotēkas krājums

Foto Alūksnes pilsētas bibliotēkas krājums

Dzejas dienās Trapenē atklāj pieminekli
dzejniekam Linardam Laicenam.
Pieminekļa atklāšanā runā Jūlijs Vanags.
Trapenes Kultūras namā skan viņa dzejas.

Revolucionārā rakstnieka
Linarda Laicena simtgadi sa-
gaidot, Trapenē, kur sākušās
viņa darba gaitas, literārā un
politiskā darbība, 10. septem-
brī atklāja pieminekli (tēl-
niece — Gaida Grundber-
ga, arhitekts — Juris Pēter-
sons). Svinīgi mainās pionie-
ru goda sardzes, skan dzejas
montāža. Piemineklim pārklā-
ju noņem rajona komitejas
sekretārs G. Rubenis. Runā
J. Vanags, J. Kipers, rakst-
nieka mazmeita A. Laicena un
citi. Sarīkojumā Trapenes
kultūras namā dzejnieki runā
darbus, kas sasaucas ar Linar-
da Laicena kvēli revolucionā-
rajām domām.

1983.09.15 Cīņa

«1973.gada Dzejas dienas Apē atstāja zilo viršu stundu. Toreiz tā aizsākās ar jaunierīkotajā novadnieces Elīnas Zālītes piemiņas muzejā skandētajām vārsēm, ar Skaidrītes Kaldupes un Valijas Brutānes veltījumiem zilo viršu dzejniecei. Kopš tā laika svētki dzejai, svētki literatūrai Apē cieši saistās ar Elīnas Zālītes vārdu. Šoreiz piemiņas brīdī klausītāji pulcējās pie viņas krūšutēla Apes vidusskolas laukumā »

Anna Celmiņa Oktobra karogs

Dzejnieces skulpturālo portretu veidoja tēlniece Rasa Kalniņa-Grīnberga. Tas uzstādīts pie Apes vidusskolas un ir literatūras skolotājas Rasma Harju un viņas audzēkņu – 1982.gada izlaiduma absolventu – velte skolai un savai pilsētai. Dzejas dienās šeit notiek Dzejas stunda. Šī tradīcija aizsākās 1983.gadā ar viesu – dzejnieku Māras Zālītes, Jūlija Vanaga, Māra Melgalva, Aleksandra Pelēča un Jāņa Liepiņa piedalīšanos.

Raiņa dzimšanas dienā Jūlijs Vanags un Jānis Baltvilks bērnu kolonnas priekšgalā cauri Alūksnes ielām aizsoļo uz bērnu dzejas svētkiem pilssalas estrādē, bet citus rakstniekus pulcina rajona centrālā bibliotēka. Pēc dzejoļu lasīšanas seko jautājumi (par dzeju bez pieturas zīmēm, par grāmatu slikto poligrāfisko apdari, par kultūras darbinieka prestižu). Izskan vēlējums, lai vairāk būtu optimisma, gaišuma dzejā, ledēgas pat tāds kā strīds, vai kritika ir nesmaikjūtīga vai arī pārāk «maīga» (Nora Kalna: «Mums nav zinātniski pamatotas literatūras kritikas, bet ir tikai «manas domas par...»»), bet diemžēl tikai starp ciemiņiem — rajona kultūras darbinieki paliek bīklu klausītāju lomā...

1983.09.15 Cīņa

Foto Alūksnes pilsētas bibliotēkas krājums

Alūksnes centrālās bibliotēkas lasītavā uzstājās Māra Zālīte

Foto Alūksnes pilsētas bibliotēkas krājums

Tikšanās reizē Alūksnes rajona centrālajā bibliotēkā. (No kr.p. : bibliotēkas vadītāja Biruta Tempa, «Oktobra karogs» žurnāliste Anna Celmiņa)

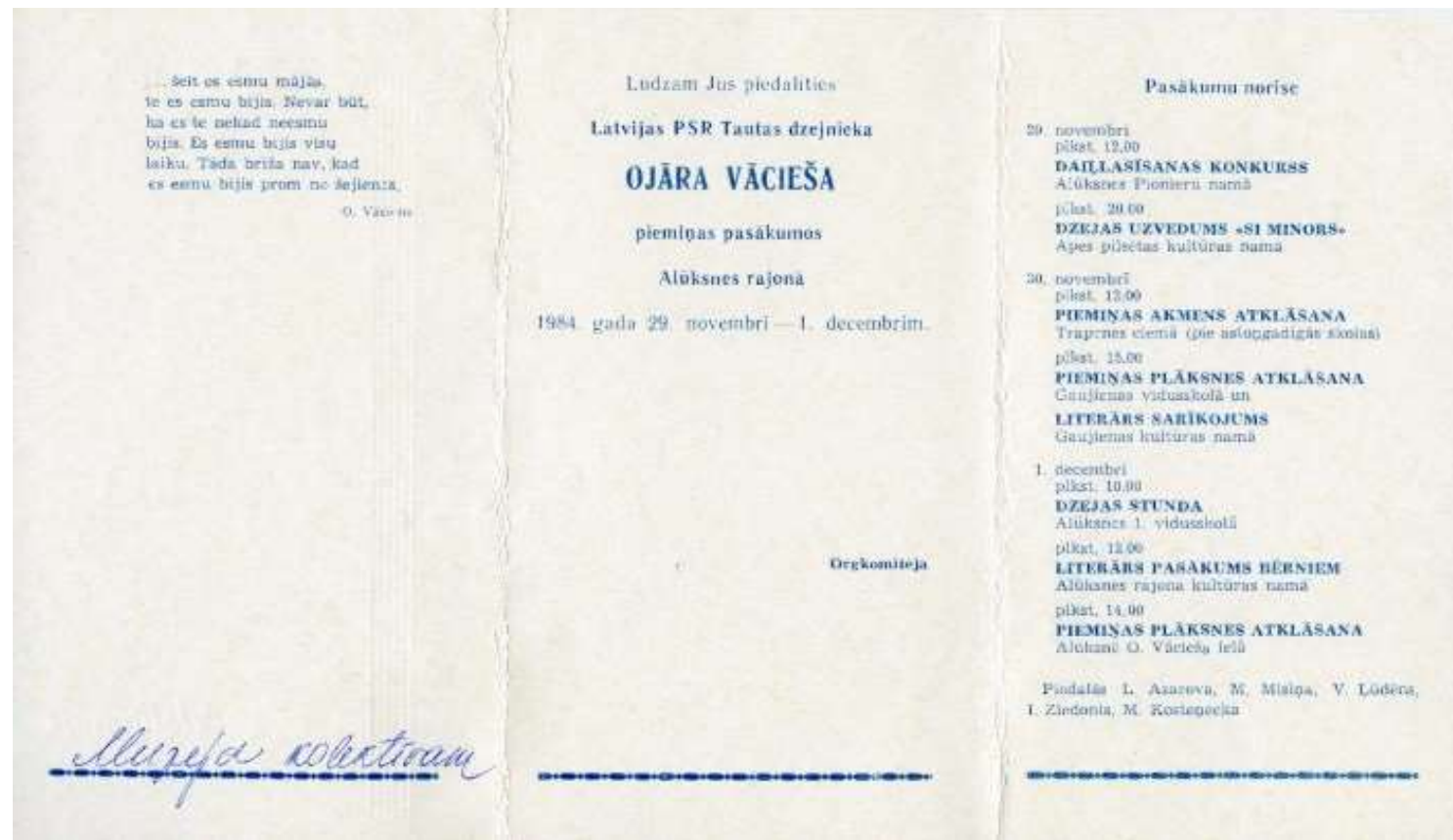
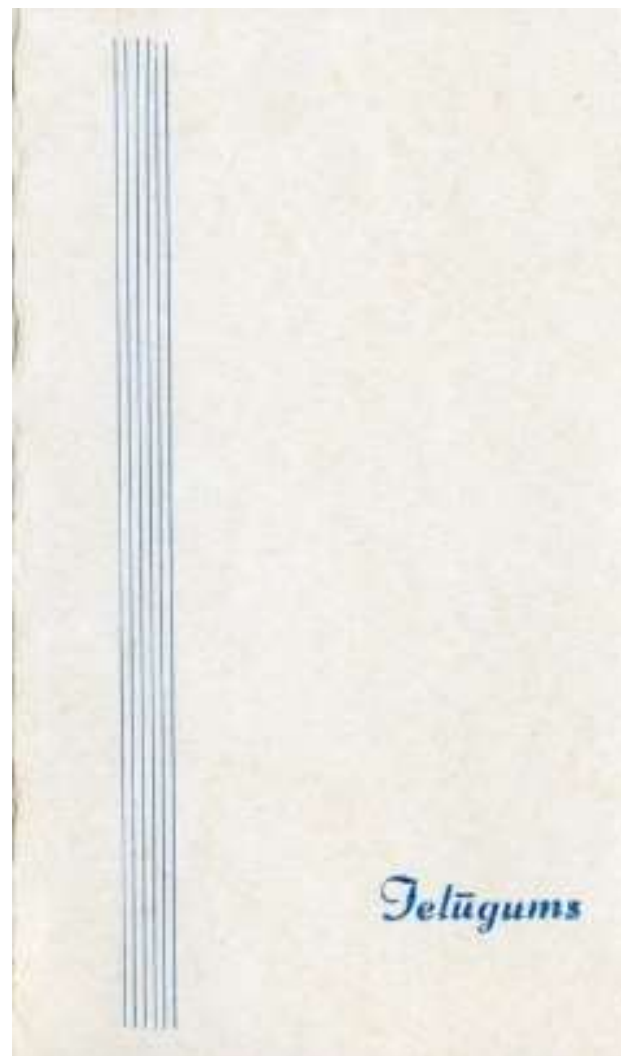
Foto Alūksnes pilsētas bibliotēkas krājums

Ilgonis Bērsons

Viņdien manā darbistabā žurnāla «Karogs» redakcijā Aleksandrs Pelēcis ienāca gaišs un pacīlāts: viņš nule atgriezies no Dzejas dienām Alūksnes rajonā, kur labi uzsēms un kur varējis saviem novadniekiem solīt, ka nākamgad parādīsies viņa atmiņu «Alūksnes grāmata».

1983.09.29 Dzimtenes Balss

Ielūgums : Alūksnes muzeja krājums ANM-11795

Pie Ojāra Vācieša vārdā nosauktās Gaujienas vidusskolas. Runā viņa bijusi skolotāja Veiga Meldere.

Alūksnē, Trapenē, Gaujienā

Pirms 51 gada 13. novembrī Trapenes pagastā Bertas un Oto Vāciešu ģimenē piedzima dēls Ojārs, kurš gadu fecējumā kļuva par latviešu Tautas dzejnieku. Godinot pērn pāragri mirušā novadnieka piemiņu, Alūksnes rajonā notika Ojāra Vācieša dienas. Tās ievadīja daļlasiņu konkurss, kurā piedalījās septiņdesmit dzejas mīļotāju no skolām un ciemu kultūras iestādēm. Apes kultūras namā lasījās tikās ar Ojāra Vācieša prēmijas laureātu dzejnieku Viļautu Lūdēnu un noskatījās dzejas uzvedumu «Si minors». Otrā piemiņas diena bija veltīta dzejnieka jaunības zemei — Trapenei un Gaujienai. Pie Trapenes astoņgadīgās skolas atklāja Ojāra Vācieša piemiņas akmeni. Gaujienas vidusskola, kur Tautas dzejnieks mācījies no 1948.—1952. gadam, tagad nosaukta Ojāra Vācieša vārdā. Gaujienas jaunatne iemīļojusi novadnieka darbus. Par to liecināja literārais sarīkojums ciema kultūras namā, kur skolas audzēkņi uzstājās ar devīzi «Ko esmu sev paņēmis no Ojāra Vācieša dzejas».

Braucienē pa Tautas dzejnieka bērnības un jaunības zemi piedalījās viņa dzīvesbiedre dzejniece Ludmila Azarova un tēvs Oto Vācietis.

Piemiņas dienas noslēdzās Alūksnē ar plāksnes atklāšanu ielā, kas nosaukta Ojāra Vācieša vārdā.

A. Celmis

Tautas dzejnieka tēvs Oto Vācietis pie sava dēla piemiņas akmeņa Trapenē.

Trapenes astoņgadīgās skolas dārzs. Par Ojāra Vācieša skolas gaduam slūsta skolotājs Harijs Anseklis.

J. Podnieks 1999.

Otrajā dienā pie Trapenes astoņgadīgās skolas atklāja Ojāra Vācieša piemiņas akmeni. Runu teica Imants Ziedonis.

Gaujienas vidusskolu nosauca Ojāra Vācieša vārdā. Mītiņā pie Gaujienas vidusskolas piedalījās Oto Vācietis un Ludmila Azarova.

Piemiņas diena noslēdzās Alūksnē ar plāksnes atklāšanu ielā, kas nosaukta Ojāra Vācieša vārdā.

Piemiņas akmens Trapenē

1984.12.13 Dzimtenes Balss

1985.gads

Novembrī nu jau par tradīciju kļūst Tautas dzejnieka Ojāra Vācieša dienas Gaujienā. Tiek aicināti goda viesi : Tautas dzejnieka tēvs, dzīvesbiedre Ludmila Azarova, «Zīlītes» galvenā redaktore Inese Spura, literatūras zinātniece Ruta Veidemane, Anda Kubuliņa, dzejnieks Māris Melgalvs. Starp rajona skolām te notiek izteismīgās runas konkurss. Svētku viesu vidū bija arī Smiltenes Tautas teātra aktieri. Arī viņi parādīja, kā viņi izprot Ojāra Vācieša dzeju.

1985.12.10 Oktobra Karogs

Tautas dzejnieka Ojāra Vācieša atceres pasākumi rajonā

11. DECEMBRĪ

Pulksten 12 dzejas stundas Alūksnes 1. vidusskolā (piedalās L. Azarova, A. Kubuliņa, U. Bērziņš), Bejas, Mārkalnes, Strautiņu astoņgadīgajās skolās (piedalās A. Bergmanis, E. Bražis, A. Neibarts), Alūksnes 3. bērnudārzā (piedalās I. Spura).

Pulksten 14 administratīvās ēkas zālē rajona kultūras darbinieku un latviešu valodas un literatūras skolotāju tikšanās ar L. Azarovu, A. Kubuliņu, I. Spuru un M. Tralmaku.

Pulksten 15 dzejas stunda 61. Apes PTV (piedalās A. Bergmanis, U. Bērziņš, E. Bražis, A. Neibarts).

Pulksten 19 rajona sieviešu aktīva tikšanās ar L. Azarovu, A. Kubuliņu, I. Spuru un M. Tralmaku.

Pulksten 19 dzejnieku A. Bergmaņa, A. Neibarta, U. Bērziņa tikšanās ar dzejas draugiem Annas ciemā.

12. DECEMBRĪ

Pulksten 10 daiļlasītāju konkurss un tikšanās ar literātiem O. Vācieša Gaujienas vidusskolā.

Pulksten 16 literārs pasākums Trapenes kultūras namā, O. Vācieša piemiņas istabas ekspozīcijas atklāšana Trapenē.

1987.12.10 Oktobra Karogs

Mu joprojām, un aizmien
 ir "nē nē"..
 1986. gada 28. novembris — Mita Vītma
 (Eriks)

Dzejas dienu viesu autogrāfi

Ludmila Azarova-Vācete

Ojāra Vācīte pirms mūsu bibliotēkas
 pastāvē bija dzīvs, labs, dabīgs interesants.
 Jānis Galtis

(fotogrāfs Māris Bērons)

Jānis Galtis

Atkušne ir liela ostas pilsēta un Malonija
ir lielvalsts! Paturiet to allaž prātā!
23/XI 89. Krišs Suvēniņš

Parafasīgs Olivetto:
Pret mūsu velus busins aļst domigs!
Ar vīlā? Marokas? Nūst ovi pabigs? Ne!
Jāguelna ila un to mēi
Atušnē!
26.XI 88. Aleksanders Pelicis

Dzejas dienas no Latvijas neatkarības atgūšanas

Tomēr 1990.gados mainoties politiski ekonomiskajai situācijai, mainījās arī šo pasākumu nepieciešamība. Tagad mainījās Dzejas dienu masveida ievirze.

Pagājušā gadsimta sešdesmitajos, septiņdesmitajos, astoņdesmitajos gados dzejai Latvijā piemita milzīgs sabiedrību vienojošs spēks. Vai tagad ir citādi?

Kāds jau pirms manis ir teicis, ka toreiz dzeja bija mūsu dzimtene, tā bija Latvija, kurā mēs satikāmies, viena no iespējām satikties. Dzejas vakari, dzejas dienas, rakstnieku uzstāšanās – toreiz dzejniekiem bija liela auditorija, un, ja lielāki ūdeņi, arī vilņi bija lielāki. Tagad ir intīmākas tikšanās ar lasītājiem. Nevar apgalvot, ka dzeja nevienu neinteresē. Es pat domāju – vienam otram periodiskam izdevumam pat kāds lasītājs pienāktu klāt, ja tur rēgulāri drukātu dzeju.

No intervijas ar Liju Brīdaku : «...tā bija Latvija, kurā mēs satikāmies, viena no iespējām satikties. Dzejas vakari, dzejas dienas, rakstnieku uzstāšanās – toreiz dzejniekiem bija liela auditorija, un, ja lielāki ūdeņi, arī vilņi bija lielāki. Tagad ir intīmākas tikšanās ar lasītājiem...»

2002.09.07 Laiks

Klusums ir pilns mūzikas. Klusumā
sāk skanēt dvēsele.

Māra Svīre

... Es ticu un zinu
Vēl tālu tavš riets,
No Saules tilta
Uz saules mājā
Tev iet. --

Alūksnē septiņdesmit piektajā
jubilejā - Amants Dikss

4. VIII 95. g.

Kurš nav gaisa pilis cēlis,
Ar istu neupurēj,
Tikai tie ir mūkstāpi,
Kuram pašam trūkstot sūnēs.

Arvīds Jūrgens

7. V 95.

Dr. Kalbale
1995 g. 4. augusts

Gadi tā kā vēnu atbalis koreis
Kurus sapņotājs nāds mēdīdamis sauc
Tie kā mākonī, kas vīti zelta lorus
Līdz putniem lidotājiem Franc

Gadi aizsmaržo kā žēdi zīlēs vēžēs
Ko uz galdam vānēm jaunus līn
Gadi kuēl, kā vīns kas ielots glāzēs
Pūkos kas mēdās izdzeris tiek

Gadu stingrīgā ritmā
sirmās sveicoms

Atēnui jubilejs!

4. VIII 95

Atēna

Lai Alusnes būtu daudz skaistā
 pavasarī, pilnā bibliotēkā
 daudz lasītāji, mums visiem daudz
 spēka un izturības! Lai mazdrīkst
 arī defektālais - sapņot un
 droņot!
 Uz redzēšanos -

1993. gada
 31. maijs

Indis. Jēg

Pavasaris soho pirmatnīgs!
 Putas kokā bež mūžams burvis!
 Vēlās zieds un viena Cēša durvis!
 Garilējot zāra zūle dzīst.

Prieks atkal pēc ilggadīgu
 redzēt seno un skaisto Aluksni -

Māris Anzins

1995. g. 7. jūnijā

Jūs esat un paliekat vienmēr
jauni, enerģiski, tīnīgi, tāpat
kā pilsēta un viņa cilvēku
norāds.

Glabāsim šīs vērtības kopīgi!

1995. g. 4. vīn

Jānis Kučinskis

Atņusme ir jaunības zeme. Ne tikai
maņģē. Šī jaunības maņģimālgums, dzīvot-
gums, spēks, uzņēmums, drošums un jū-
tīgs jaunā Atņusme un atņusmiesis.

Līga Breda

1995. 4. vīn

2003.gads – Ojāra Vācieša gads

Alūksnes rajona padome, rajona laikraksts «Malienas Ziņas» sadarbībā ar Alūksnes pilsētas bibliotēku un literātu klubu «Ezerlāse» pavasarī izsludināja literāro jaunrades konkursu «Bet visi mēs no pagājušā un nākamības sastāvam». Konkursa žūrijas komisija : priekšsēdētāja literātu klubu «Ezerlāse» vadītāja Kornēlija Apškrūma, rakstnieks un publicists Ēriks Hānbergs, dzejnieks Imants Auziņš, Ernsta Gлика Alūksnes Valsts ģimnāzijas skolotāja Aija Arāja un Ojāra Vācieša Gaujienas vidusskolas skolotāja Ilze Zilbere.

Dzejas izstādes Gulbenes-Alūksnes bānītī

(TVNET) No 22. maija Gulbenes-Alūksnes bānītī būs apskatāma ceļojošā dzejas izstāde, kuŗu veido nule iznākušās Valta Ernštreita dzejas grāmatas „Inter/rational fragmenti” – mākslinieces Zanes Graudiņas fotografijas un Valta Ernštreita dzeja.

Šis ir nebijis notikums Latvijas mākslas un literātūras vēsturē, jo pirmo reizi tiek īstenots projekts – dzejas izstāde, kas liek apskatīt dzeju jaunā gaismā, un ceļojoša izstāde vilcienā, t. i., „ceļojoša” šī vārda tiešā nozīmē, jo ir izvietota tieši bānīša vagonos, tādēļ tā ceļos starp Gulbeni un Alūksni divreiz dienā (brīvdienās – trīsreiz).

Grāmatas māksliniece un izstādes līdzautore grafiķe Zane Graudiņa saka: „Šī ideja man šķiet aizraujoša, jo nevis skatītājam ir jādodas uz mākslas

mūzeju vai lasītājam – uz bibliotēku, bet māksla un dzeja pati nāk pie viņa. Būtiska ir arī divu kultūras jomu – mākslas un dzejas – sinteze.”

Grāmatas „Inter/rational” autors Valsts Ernštreits atzīst: „Izstādes pamatā bija vēlēšanās iziet ārpus „metropoles”, kuŗā pašlaik koncentrējas lielākā daļa kultūras notikumu. Tā radās doma par bānītī – vienreizēju transportlīdzekli, kas savieno divas Latvijas pilsētas, nevienā no tām īsti neiegriežoties. Turklāt man vienmēr ir patikuši šaursliežu dzelzceļi.”

Līdz 31. maijam dzejas izstādi „Inter/rational” varēs skatīt arī Rīgā, mākslas galerijā „AG7” (Krišjāņa Valdemāra ielā 1c). Galerijai šajās dienās aprit gada jubileja, jo tā atklāta 2003. gada 28. maijā, lai veicinātu Latvijas jaunā mākslinieku iepazīšanu.

Šobrīd dzeja iziet no bibliotēkas un ar lasītāju tiekas dažādās vietās, piemēram, bānītī

2004.05.29 Latvija Amerikā

2014.gads

...uz ielām

Piedāvāti dažādi konkursi bērniem: uzrakstīt dzeju pašiem, Atrast pareizo dzejas krājumu autoriem, atpazīt zināmākos dzejniekus

Tikšanās ar literāti un tulkotāju Zani
Brūveri-Kvēpu

Ar savu dzeju uzrunā Inga Gaile

Pie brīvā mikroфона novadnieki, kuri jau ir ar pieredzi un kuri vēl mēģina dzejot. Ar jaunākajiem dzejoļiem iepazīstina Vēsma Kokle-Līviņa, Juris Zaķis, Ina Balaņuka, Dzidra Melnūdre

Rudens našķis klusiem vakariem – Dzejas asorti,
kurus varēja atrast bibliotēkas teritorijā

Sarmītes Radiņas DZEJAS FOTOGRĀFIJAS Alūksnes pilsētas bibliotēkā

GAISMAS PIETURZĪMES : literāri muzikāla tikšanās ar dzejnieci Sarmīti Radiņu, muzicē Artūrs Grandāns (Madona)

Pēc labi padarīta darba...

Dzejas diena Alūksnē

10.septembrī

Lielā Ezera ielā 24/26 pie bibliotēkas un sākumskolas
(lietus gadījumā telpās)

11:00 Dzejas dienas atklāšana

Dzeja Alūksnei: dzejoļus savai pilsētai lasa pazīstami alūksnieši

11:30 Dzejas brīvais mikrofons bērniem

12:00 Pa istam un pa jokam Māras Cielēnas dzejoļu pasaulē:

Saruna ar rakstnieci un dzejnieci Māru Cielēnu (atbalsta VKKF)

Māras Cielēnas dzeja kustībā (ABJC teātris "Snullis", vad. D.Bētere)

13:00 Dzejas brīvais mikrofons bērniem

13:30 "Tuk tuk par sevi", dzīvi un par dzeju: saruna ar dzejnieku Martu Pujātu

14:30 Dzejas brīvais mikrofons

Alūksnē, Pilssalas ielā 10, pie p/a "Alja"

15:30 "Zvejo dzeju": brauciens ar plostu pa ezeru literārā konkursa skolēniem dalībniekiem

17:00 "Manas pasaules laiks manī rit" : 1. brauciens ar Dzejas plostu

17:45 "Manas pasaules laiks manī rit" : 2. brauciens ar Dzejas plostu

Braucieni ar Dzejas plostu pa Alūksnes ezeru kopā ar Gulbenes literātu kluba "Autogrāfs" dalībniekiem D.Kalinku, I.Krūmiņu, E.Lūsi, I.Puidzi, R.Ruņģi, A.Osi, H.Madzuli, I.Strautiņu (braucienam obligāti iepriekš pieteikties Alūksnes pilsētas bibliotēkā personīgi, zvanot 25664421 vai rakstot uz e-pastu biblioteka@aluksne.lv līdz 09.09.2015. plkst. 17:00)

No plkst. 11:00 līdz 15:00 pie bibliotēkas konkursi, spēles, dzejas grāmatu maiņas punkts...

2015.gads

...uz ūdeņiem

Dzeja Alūksnei: dzejoļus savai pilsētai lasa pazīstami alūksnieši, novada literāti un bērni. Foto: laikraksta «Malienas Ziņas» galvenā redaktore Sandra Apine, skolotāja Vija Puzule, jaunā dzejniece Kristīne Bogdanova, novadniece Vēsma Kokle-Līviņa

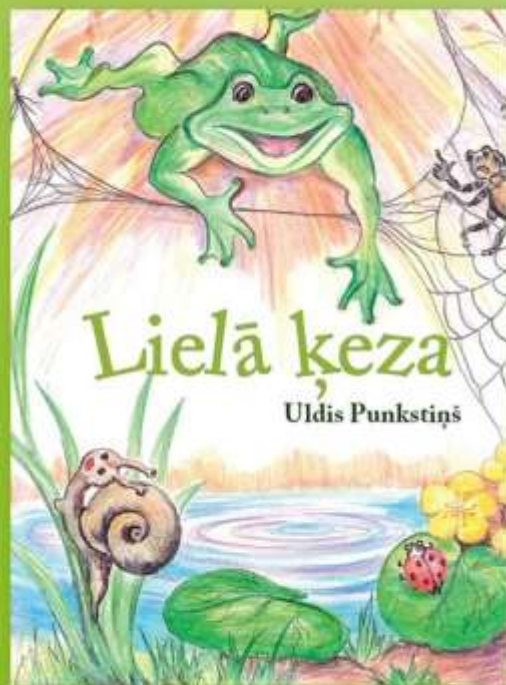
Pieejams dzejas brīvais
mikrofons bērniem. Pasākuma
vadītāja Ieva Bistrova

Dzejnieces Māras Cielēnas dzeja kustībās, izpilda ABJC teātris
«Snullis»

Tradicionāli- konkursi bērniem. Dalībnieki saņēma darbinieku gatavotās grāmatzīmes ar latviešu dzejnieku dzejoļiem.

10.septembrī
Plkst. 12.00

Alūksnes pilsētas bibliotēkā

«LIELĀ ĶEZA»
KOPĀ AR
ULDI PUNKSTIŅU

Dzefars deane
Alūksnē

10.septembrī plkst. 13:30
pie Alūksnes pilsētas bibliotēkas
Lielā Ezera ielā 24
(lietus gadījumā- telpās)

“Tuk tuk par sevi”, dzīvi
un par dzeju:
saruna ar dzejnieku
Martu Pujātu

Brauciens ar Dzejas plostu pa Alūksnes ezeru kopā ar Gulbenes novada literātu kluba «Autogrāfs» dalībniekiem
I.Krūmiņu, E.Lūsi, I.Puidzi, R.Ruņģi, A.Osi, H.Madzuli, I.Strautiņu

Latvijas Rakstnieku savienības priekšsēdētāja, literārā mēnešraksta "Karogs" redaktore un tulkotāja Ieva Kolmane teikusi, ka der saglabāt tradīcijas, kas neko ļaunu nevienam nedara, jo tajā tradīcijas uzturēšanas pasākumā ir savs skaistums un labums.

"Ko tu man vari padarīt, aiz manis - zvaigznes!" - šie Raiņa vārdi kalpo par Dzejas dienu moto. Dzejas dienu devīze ir citāts no Raiņa dienasgrāmatas, to viņš rakstījis 1917.gadā, uzturoties trimdā Šveicē.

Logo - Oriona zvaigznājs, ko Rainis bieži minējis savās dienasgrāmatās.

